

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Sylwia Poradzisz

Protokolant: Agnieszka Mrówka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu Jolanty Majcherczyk

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2014 roku

sprawy **P. B.**

syna J. i Z. z d. J.,

urodzonego (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 09 sierpnia 2013r. w W., woj. (...), kierując samochodem marki D. (...) o nr rej. (...), naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że poruszając się ul. (...) na łuku drogi w lewo, z prędkością wyższą od dopuszczalnej 50 km/h, w zakresie nie mniejszym niż 95 km/h, która to prędkość nie zapewniała panowania nad pojazdem z uwzględnieniem warunków panujących na drodze, tj. mokrej asfaltowej powierzchni, czym doprowadził do utraty przyczepności kół pojazdu do podłoża i stracił panowanie nad kierowanym pojazdem, a następnie uderzył przodem pojazdu w metalowy filar akustyczny znajdujący się na poboczu drogi w następstwie czego pasażer pojazdu T. D. (1) doznał mnogich ciężkich obrażeń ciała skutkujących jego śmiercią,

tj. o czyn z art. 177§ 2 kk

I. P. B. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 177§ 2 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby lat 4 (czterech);

III. na podstawie art. 63§1 kk zalicza na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności okres jego zatrzymania w dniach 9.08.2013r. i 10.08.2013r.;

IV. na podstawie art. 42§1 kk orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku;

V. na podstawie art. 63§ 2 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych rzeczywisty okres stosowania tego środka, tj. od dnia 09.08.2013r.;

VI. na podstawie art. 44§1 kk orzeka przepadek przez pozostawienie w aktach sprawy dowodu rzeczowego w postaci płyty CD opisananej „rozmowa z dn. 09.08.2013” zawierającej zapis rozmowy z dyspozytorem Pogotowia (...) w W., zarejestrowanego w wykazie dowodów rzeczowych Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu po poz. Drz 108/13, przechowywanego w aktach sprawy k. 81;

VII. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione w sprawie w kwocie 1760, 56 złotych i wymierza mu opłatę w wysokości 180 złotych.

Sygnatura akt II K 1361/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 sierpnia 2013r. oskarżony P. B. po zakończeniu pracy udał się swoim samochodem marki D. (...) o nr rej. (...) do miejsca zamieszkania. Wraz z nim do samochodu jako pasażer obok kierowcy wsiadł T. D. (1). Mężczyźni często wspólnie dojeżdżali i wracali z pracy.

Oskarżony P. B. przejechał od miejsca pracy – przedsiębiorstwa (...) – obwodnicą przez S. J., następnie ulicą (...) i wjechał na drogę czteropasmową przy ul. (...). Przed skrzyżowaniem ul. (...) z ul. (...) oskarżony wjechał na łuk drogi w lewo składający się z dwóch pasów ruchu i poruszał się lewym pasem ruchu z prędkością w zakresie od 95 km do 115 km/h, przy obowiązującej w tym miejscu administracyjnie prędkości 50 km/h. Będąc na łuku jezdni, w związku z tym, iż poruszał się z nadmierną prędkością, niedostosowanej do warunków atmosferycznych - mokrej asfaltowej nawierzchni, utracił panowanie nad pojazdem, który zaczął się poruszać w prawo na skos po jezdni w kierunku skrzyżowania z ul. (...). Po przejechaniu prawego pasa ruchu, wjeżdżie na prawe pobocze i kolejno po przejechaniu jezdni ul. (...) oraz chodnika przy ul. (...), oskarżony najechał na metalowe filary, przecierając prawym tylnym bokiem pojazdu drugi filar i uderzając w trzeci i czwarty filar, wytracając całkowicie prędkość. W wyniku zdarzenia pasażer T. D. (1) doznał mnogich ciężkich obrażeń ciała skutkujących jego śmiercią.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. B. – k. 22-24, 39-43, 170-171, 205-206

Opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych – k. 88-113

Protokół oględzin pojazdu – k. 9-10

Protokół oględzin miejsca wypadku drogowego wraz ze szkicem miejsca zdarzenia i dokumentacją fotograficzną – k. 11-15, 133-139

Protokół oględzin i otwarcia zwłok i dokumentacja fotograficzna – k. 52-56, 126-132

Ocena techniczna pojazdu – k. 65-73

Zeznania świadków:

- R. A. – k. 148-149

- M. W. – k. 150- 151

- P. Ż. – k. 152-153

Oskarżony P. B. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodnie z ustalonym stanem faktycznym.

Oskarżony nie był dotychczas karany.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. B. – k. 22-24, 39-43, 170-171, 205-206

Dane o karalności – k. 63

Sąd nadto zważył:

Dowody zgromadzone w sprawie nie pozostawiały wątpliwości co do winy i sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu.

Za takim rozstrzygnięciem przemawiały spójne dowody w postaci wyjaśnień oskarżonego i potwierdzającej je opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych.

Z wyjaśnień oskarżonego P. B. wynikało jednoznacznie, że poruszając się ulicą (...) wszedł w łuk drogi z prędkością 70-80 km/h, nie redukując jej do obowiązującej na tym odcinku prędkości 50 km/h, co spowodowało, że utracił panowanie nad samochodem i ostatecznie uderzył w metalowe słupy.

Dokonując rekonstrukcji zdarzenia biegły T. W. potwierdził jego przebieg w stosunku do wyjaśnień oskarżonego, przy czym przeprowadzone badanie na miejscu zdarzenia wskazywało, że samochód marki D. (...) od łuku drogi w lewo do momentu zderzenia z metalowymi filarami przebył odległość 91 m. Uwzględniając brak danych dotyczących hamowania pojazdu od utraty przyczepności do jezdni na łuku drogi i przebytą odległość do miejsca najechania na metalowe filary na mokrej nawierzchni oraz fakt częściowego poruszania się po poboczu i najechania na krawężnik, pozwoliło biegłemu na wnioskowanie, że samochód oskarżonego mógł utracić prędkość w granicach od 15 do 30 km/h. Stąd też biegły przyjął, że prędkość pojazdu na łuku drogi w lewo mogła wynosić w przedziale od 95 do 115 km/h, co przekraczało wartość 80 km/h wskazywaną przez oskarżonego.

Co istotne, oskarżony zasadniczo nie kwestionował wyliczeń prędkości z jaką poruszał się w momencie wejścia w łuk drogi podając na rozprawie, że z reguły porusza się zgodnie z przepisami i na drodze, do której doszło do zdarzenia z reguły jeździł z prędkością ok. 70 km/h i nie wie, dlaczego w dniu zdarzenia poruszał się z większą prędkością.

Opinia biegłego, w ocenie sądu pełna i spójna, jednoznacznie wskazywała na istnienie związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem oskarżonego a skutkiem w postaci spowodowania wypadku drogowego.

Biegły wprost wskazał, że sytuację wypadkową i stan zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego wytworzył oskarżony, a to na skutek naruszenia zasad bezpieczeństwa ruchu poprzez poruszanie się z prędkością wyższą od dopuszczalnej na tym odcinku drogi - 50 km/h, w zakresie od 95 km/h do 115 km/h, która to prędkość nie zapewniała mu panowania nad pojazdem w istniejących w tym czasie warunkach atmosferycznych – mokrej asfaltowej nawierzchni, co doprowadziło do utraty przyczepności kół pojazdu od podłoża i przemieszczenia się pojazdu do pozycji powypadkowej.

W odniesieniu do twierdzeń oskarżonego, iż w dniu zdarzenia poruszał się z prędkością 70-80 km/h, biegły podał, że P. B. miał możliwość uniknięcia utraty przyczepności kół pojazdu od podłoża i tym samym utraty panowania nad kierowanym pojazdem, gdyby poruszał się z prędkością niższą od granicznej prędkości dla łuku drogi wynoszącej 88 km/h. Tym samym biegły wykluczył możliwość, aby oskarżony w dniu zdarzenia na łuku drogi poruszał się z prędkością wskazywaną przez niego, tj. w granicach 70-80 km/h. Gdyby w istocie P. B. prowadził pojazd z prędkością wskazywana w swoich wyjaśnieniach, to stosownie do wyliczeń biegłego mógł uniknąć wypadku.

Mając na uwadze, że oskarżony co do zasady nie kwestionował opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i jego wyjaśnienia znajdowały, poza kwestią prędkością, poparcie w te same opinie co do przebiegu zdarzenia, sąd uznał dowody te za wiarygodne jako spójne, logiczne i uzupełniające się.

Za wiarygodną sąd uznał także opinię biegłego z zakresu medycyny sądowej w zakresie przyczyn nagłej śmierci pokrzywdzonego, jako skutku wypadku drogowego.

Co do zeznań świadków – R. A., M. W. i P. Ż. – uczestników ruchu w miejscu zdarzenia, którzy relacjonowali swoje spostrzeżenia co do przebiegu wypadku, mając na uwadze jednoznaczność opinii biegłego i jej spójność ze wskazanymi zeznaniami co do toru jazdy oskarżonego od wejścia w łuk drogi aż do uderzenia w metalowe słupy, także i te dowody sąd uznał za wiarygodne.

Zeznania oskarżycielki posiłkowej K. D. nie były podstawą ustaleń faktycznych albowiem nie była ona świadkiem zdarzenia.

Wobec powyższego przyjęć należało, że oskarżony swoim zachowaniem w postaci naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu, jednej z podstawowych, tj. prędkości bezpiecznej, spowodował nieumyślnie wypadek, w następstwie którego śmierć poniósł pasażer prowadzonego przez oskarżonego pojazdu T. D. (1), czym zrealizował znamiona czynu z art. 177§2 kk

Uznając oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu sąd na podstawie art. 177§2 kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na podstawie art. 691 kk i art. 70§1 pkt 1 kk na okres próby 4 lat.

Zdaniem Sądu orzeczona kara jest adekwatna zarówno do stopnia winy, jak i społecznej szkodliwości czynu. Co prawda żadna kara nie jest w stanie zrównoważyć straty, jaką jest śmierć członka rodziny, jednakże wymierzona kara musi uwzględniać i respektować całokształt okoliczności mających wpływ na jej wymiar.

P. B. to młody człowiek, ustabilizowany, nie przejawiający cech patologii. W dniu zdarzenia, jak wielokrotnie to bywało, wracał swoim samochodem do miejsca zamieszkania zabierając jako pasażera T. D. (1). Nie ulega jednak wątpliwości, że to właśnie brawura i brak wyobraźni oskarżonego doprowadziło do tak tragicznego zdarzenia i to właśnie ten element nakazywał orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze roku.

Oskarżony zupełnie zignorował zasady bezpieczeństwa ruchu, wykazując się całkowitą bezmyślnością, brakiem krytycyzmu dla swojego zachowania.

Pomimo jednakże naganności zachowania P. B. sąd uznał, że istnieją w stosunku do niego podstawy zastosowania dobrodziejstwa probacji. Oskarżony nie był przecież karany uprzednio, nie jest osobą zdegenerowaną, zaś przedmiotowe zdarzenie i całe postępowanie karne było dla niego niewątpliwie przeżyciem traumatycznym, zmieniającym jego życie na zawsze. Taki ciężar i odpowiedzialność za spowodowanie zdarzenia bez wątpienia będzie najskuteczniejszą karą dla oskarżonego i środkiem zapobiegającym ponownemu popełnieniu przestępstwa.

Celem zweryfikowania zachowania oskarżonego sąd wyznaczył mu dość długi, bo czteroletni okres próby, który z pewnością zakończy się pomyślnie.

Dodatkowo, tytułem środka karnego na podstawie art. 42§1 kk orzeczono wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku, celem czasowego wyeliminowania oskarżonego z ruchu jako kierowcę, który sprzeniewierzył się podstawowym zasadom jego bezpieczeństwa.

Na poczet orzeczonej kary, na wypadek jej zarządzenia do wykonania, zaliczono na podstawie art. 63§1 kk okres zatrzymania oskarżonego w dniach 09. i 10.08.2013r., zaś na podstawie art. 63§2 kk zaliczono na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres rzeczywistego stosowania tego środka, tj. od dnia 09.08.2013r.

Na podstawie art. 44§1 kk orzeczono przepadek przez pozostawienie w aktach sprawy dowodu rzeczowego w postaci płyty CD z zarejestrowaną rozmową z dnia 09.08.2013r.

Dodać nadto należy, że sąd nie orzekł stosownie do wniosku pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej nawiązki na rzecz tejże oskarżycielki – żony zmarłego pokrzywdzonego i ich wspólnego małoletniego dziecka.

O ile bowiem roszczenia odszkodowawcze reprezentującej prawa zmarłego pokrzywdzonego oskarżycielki są w pełni uzasadnione co do zasady, to nawiązka przewidziana w art. 46§2 kk jest świadczeniem ściśle związanym z osobą pokrzywdzonego i orzekana jedynie na jego rzecz, nie zaś na rzecz stron zastępczych, inaczej niż zadośćuczynienie, czy też naprawienie szkody przewidziane w art. 46§1 kk (por. wyrok sądu apelacyjnego w Krakowie z dnia 17.06.2009r., II Aka 93/09, Lex 552032; wyrok Sądu apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27.03.2013r., II Aka 27/13, Lex

1313469). Dyspozycja art. 46§2 kk zawiera w dalszym ciągu ograniczenie podmiotowe, pomimo zmiany tego przepisu eliminującego ograniczenie przedmiotowe orzekania nawiązki. Z tych też względów sąd nie orzekł tegoż środka karnego.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1993r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.)